

Sygn. akt III KK 405/22

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 października 2022 r.,

w sprawie **T. S.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 13 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 244/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego

w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 12 lipca 2021 r., sygn. akt II K 163/20,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, wyrokiem z dnia 12 lipca 2021 r., sygn. akt II K 163/20, uznał T. S. i K. Ł. za winnych tego, że w dniu 21 marca 2020 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze ewentualnym, polali głowę i

tułów H. G. substancją łatwopalną, a następnie podpalili go, czym spowodowali u pokrzywdzonego ciężkie obrażenia ciała w postaci oparzeń termicznych III stopnia mnogich okolic ciała, około 25% powierzchni ciała, w tym głowy oraz oparzenia górnych dróg oddechowych, to jest chorobę realnie zagrażającą życiu, skutkującą w przebiegu powikłań niewydolnością oddechowo-kръżeniową i w efekcie śmiercią, którą to śmierć pokrzywdzonego każdy z oskarżonych mógł i powinien był przewidzieć, co zostało uznane za zbrodnię z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. i za co wymierzono im kary po 10 lat pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację złożył obrońca T. S., zarzucając orzeczeniu:

1. sprzeczną z rozumowaniem logicznym oraz doświadczeniem życiowym ocenę wyjaśnień T. S., skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych, polegającym na uznaniu, iż ten oskarżony swoim zamiarem obejmował spowodowanie u pokrzywdzonego ciężkich oparzeń;
2. sprzeczną z rozumowaniem logicznym oraz doświadczeniem życiowym ocenę zeznań świadków W. G., P. G. i M. Z. jako wiarygodnych w części dotyczącej grożenia M. Z. przez T. S., co skutkowało obciążającymi ustaleniami w zakresie sprawstwa i wymiaru kary;
3. sprzeczną z rozumowaniem logicznym oraz doświadczeniem życiowym ocenę zeznań świadków B. M., W. G. i M. Z. jako wiarygodnych w części dotyczącej pobicia pokrzywdzonego przez T. S., co stanowiło dodatkową okoliczność obciążającą braną pod uwagę przy ustaleniu sprawstwa i wymiaru kary;
4. wymierzenie oskarżonemu T. S. rażąco niewspółmiernej kary.

Mając na względzie tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia, poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 283 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zb. z art. 162 § 1 k.k. oraz wymierzenie kary w granicach zagrożenia ustawowego ww. czynów zabronionych, lub – ewentualnie – o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat.

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie, sygn. akt II AKa 244/21 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji.

Od tego rozstrzygnięcia wniósł kasację obrońca skazanego T. S., który wyrokowi Sądu Apelacyjnego zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. polegające na pominięciu zarzutu rażącej niewspółmierności wymiaru kary w części dotyczącej wpływu roli w czynności sprawczej oraz wyrażonej skruchy i przeprosin na wymiar kary, co doprowadziło do naruszenia gwarancji procesowych oskarżonego do rzetelnego, dwuinstancyjnego procesu, a także rażące naruszenie przepisu prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 55 k.k. w zw. z art. 53 § 2 k.k. poprzez zignorowanie zasady indywidualizacji kary, co doprowadziło do jednakowego potraktowania współoskarżonych przy wymiarze kary pomimo istotnych różnic w faktach ustalonych przez Sąd pierwszej instancji dotyczących okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasację oskarżonego należało uznać za oczywiście bezzasadną i to w stopniu bliskim granicy dopuszczalności.

Z uwagi na treść podniesionych w kasacji zarzutów przypomnieć trzeba, że zgodnie z przepisem art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być natomiast wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Odnosząc powyższe do realiów rozpatrywanej sprawy zauważyć należy, że argumentacja kasacji zmierzała w istocie do zakwestionowania wymiaru kary,

zastosowanego przez Sąd pierwszej instancji i zaakceptowanego przez Sąd odwoławczy. Jakkolwiek od strony formalnej skarżący dążył do wykazania naruszeń prawa procesowego i materialnego, to istota wyводу nakierowania była na podważenie rozstrzygnięcia o karze. Już ta okoliczność przemawia za oddaleniem kasacji. Przechodząc do analizy poszczególnych zarzutów zwrócić należy uwagę na następujące okoliczności.

W ramach pierwszego zarzutu skarżący zmierzał do wykazania, że Sąd odwoławczy nie rozpoznał wystarczająco wnikliwie zarzutu apelacji, odnoszącego się do okoliczności rzutujących na wymiar kary. Sąd Najwyższy nie podziela powyższego zapatrywania. W uzasadnieniu wyroku drugiej instancji Sąd odwoławczy obszernie odniósł się do sformułowanego zarzutu, wskazując, z jakich powodów uznał rozstrzygnięcie o karze za zgodne z prawem (s. 11 – 13 uzasadnienia). Rolą Sądu odwoławczego nie jest powielanie argumentacji Sądu pierwszej instancji, a jedynie wyjaśnienie, z jakich powodów ją akceptuje bądź uznaje za nietrafną. Temu zadaniu Sąd odwoławczy sprostał.

Podobnie za nietrafny ocenić należy drugi z zarzutów kasacji. Niezależnie od tego, że przepisy art. 53 § 1 czy 2 k.k. nie mają charakteru norm stanowczych, gdyż nie zobowiązują sądu do określonego zachowania i jako takie nie mogą być przedmiotem zarzutu naruszenia prawa, Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska skarżącego, gdy ten wywodzi, że Sąd odwoławczy – akceptując wymiar kary, zastosowany przez Sąd pierwszej instancji – dopuścił się naruszenia zasady indywidualizacji kary. Wymiar kary nie jest kwestią matematyczną, kształtuje się przy uwzględnieniu szeregu czynników, takich jak chociażby zaangażowanie w realizację znamion czy wpływ kary na kształtowanie postaw społecznych. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony T. S. był istotnie zaangażowany w popełnienie czynu. Pierwszy zaczął polewać ofierze twarz denaturatem, określając tym samym formę ataku na pokrzywdzonego. Sądy obu instancji uwzględniły szerokie spektrum okoliczności. Akceptując wyrok pierwszoinstancyjny Sąd odwoławczy działał w granicach prawa. Sąd Najwyższy nie dopatruje się w tym zakresie naruszenia przez Sąd Apelacyjny przywołanych w kasacji przepisów prawa materialnego.

Jako, że oba zarzuty kasacyjne okazały się oczywiście nietrafne, Sąd Najwyższy oddalił kasację, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[as]